

322 300

Дніпропетровська обл.

Царичанський р-н.

п. Петриківка

вул. Дружби № 3

Булавину Є.М.

[С.1]

Шановний Володимир Антонович!

Здоровствуйте Вам.

Я Булавін Єремій Михайлович родився і проживаю на Дніпропетровщині в м. Петриківка Царичанського району. Прочитавши в газеті про 33 рік, який для мене був і єсть трагедією. Про що все моє життя забути ніяк. Так бувши юнаком в 9 років, я лічно зустрів і переніс цю трагедію і хочу про це описати, щоб майбутнє покоління знало. Сім'я наша складалася з 16 голів. Предки всі працювали на цій землі, я саме малий був з цієї сім'ї. Робили всі орали землю, росли сад в хазяйстві було 1 корова і кінь, овець 10 шт, всі працювали, любили труд, але прийшов 32 рік. Сім'ю всю розігнали, землю 3 га забрали, забрали, сад і все хазяйство, квашину, сушку. Про зерно то його й не було вигребли. Бо накладений було така заготівля що не можна було розрахуватись. Хіба може сімєю, дітьми багатою, що складалась, то їх розігнали вони були пухлими й [.....] де [.....] така доля й була б моєю.

[С.2]

Бригада, яку називали по викачці хліба (я б її назвав бандою серед білого дня), це вираження не тільки моє, але й тих хто переніс і остався в живих. Бо в них не було ні совісті, ні жалю, ні членочности про живих людей. Правда справедливiсть життя і часу до них прийшла бо майже всі вони не тільки померли (але вмираючи від болей просили прощення, но ніхто до них не приходив, бо вони були прокляті всім людством) Такі спомини мої: главарь цієї банди Дека Мифодій, його члени В[.....] Чекал, Данільченко, Підгіра й [.....]. Вривались п'яними в сім'ю й хто був ще живим, добивали бо вони були немочними пухлими. Так і я був пухлий двигатись не міг. Прийшов в хату. Дека говорить почому ще живий, треба добивати тебе, став калічити, но на той час, случайно до хати прибув сусід ледве відняв мене, трохи виходив поки старший брат що був в городі приїхав забрав мене так я остався живим, але життя моє осталося на вічно скалічене і приходять минути, які в мені хіба не можна забути, бо я ні в чому невинен хіба в тім що родився на світ божий.

[С.3]

Так в нашій сотні осталося в живих тільки 5 чоловік, яких спасли добрі люди, остальні були вивезені в силосні ями, хто мертві, хто ще були живі ніхто їх не рятував це так звана бригада (банда), засідьки робила свої лічні вироки без якого закону й сама розправлялася. Так було не тільки в нашій сотні а й в других селах, може де небудь було й легше, але я не чув цього. Бо стогнали й вмирала вся Україна наша. Так Кімлик мені говорила, що в них тоже так було, а це 100 км від нас в с. Лобойківка це сусідське село тоже таке було. Бо в цих бригадах були не люди, а нелюди, які не рахувалися з працюючими людьми, а їх винищували щоб не оставалось поколінь в майбутньому на землі. Та з нашої сім'ї не осталося ніяких наслідків синів, дочок фамілія зникла з цього світу навічно. Другий свідок Марченко споменає що їхня сім'я складалася з 6 чоловік. Також поступили, були маленькі дітки 3-5 років просили їсти, але ніхто з цих бригади не поміг, а навіть грабували все хотя оставались пухлими й вмирали, вмирали

[C.4]

Важко писати це, бо гинули, а не вмирали тисячами, рука не хоче повізнатись, слова важкі вскон, бо була зроблена скуштвена голодовка, не можна писати, але це правда і це людство повинно знати.

Так мені говорив про це [.....] був ще в [.....] інвалід ВВВ тов Губа Никифір в той час був почтальйоном, говорив, що збиралася ця бригада (банда) обсудить кого ще знищити а ночью, ця сім'я остається в дальшім не існувать в житті. Бо в ній хто ще був живим.

Шанівний Володимир Антонович, доброї душі чоловік, це добре, що Ви змогли, пока ми ще живі, написати в газеті Вам дякують всі оставших в живих і зичуть Вам Вашій сім'ї добра, здоров'я і довгих років життя. Я читав, що найшлися ще ті, хто йде в заштиту, що це були куркулі, куркулі повтікали ще до 30 року й з голоду не пухлі були. Та ще цій людині защищать цим бандитам соромно, навіть була в них совість. Відносно Ваших запитань, я не можу відповісти, бо в той час власті не було, бо кругом працювали не керівники, а нелюди. Защити не могло і бути.

Допобачення. З повагою Булавін